

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl.: ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXVII.

V Ljubljani, 1. svečana 1884.

List 5.

Stolni in katedralni kapitel Ljubljanski daje s tem naznanje prežalostne vest, da so Njegova knezoškofovska milost. prečastiti visokorodni gospod gospod

JANEZ ZLATOUST POGAČAR,

knezoškof Ljubljanski,

veliki križnik c. k. Franc Josipovega reda, komander c. k. Leopoldovega reda, član avstrijske gospodske zbornice in dež. zbora Kranjskega, doktor bogoslovja itd. itd.

po dolgi bolezni, prevideni se sv. zakramenti za umirajoče, danes zjutraj ob šestih v 74. letu svojega življenja, mirno v Gospodu zaspali.

Truplo preljubega višjega pastirja se bode v ponedeljek 28. januarija ob devetih dopoludne po slovesnih zadušnicah v Ljubljanski stolni cerkvi položilo v rako.

Druge in tretje zadušnice se bodo obhajale v stolnici 29. in 30. januarija ob devetih dopoludne.

V Gospodu počivajoči knezoškof se priporoči pobožnemu spomínu in molitvi duhovnikov in vernega ljudstva.

V LJUBLJANI, dné 25. januarija 1884.

Možu veljá moj spomin, ki je bil osem let in pol na čelu Ljubljanski škofiji, ki je 45 let svoje velike moči daroval kranjski domovini, ki je malo da ne 50 let opravljal mašniško službo, dobrih 14 let razsvitljeval z bogoslovskimi nauki um prihodnjih duhovnikov, ki je oznanoval svete evangelije po vsem Kranjskem in tudi s pisano besedo deloval za probujenje katoliške vednosti in katoliškega življenja — veljá Janezu Krizostomu Pogačarju. Ko je nehalo biti njegovo serce in je tužno vest razširjal zvonov glas, smo čutili, da se je ločil od nas veliko zmožen duh, da je prenehalo znamenito življenje. Znamenito je ne samo življenje škofovo, ampak tudi možovo. Skušajmo se predočiti to življenje, napraviti si sliko njegovo, katera bode nam spomin in njemu spomenik.

Kakor večini našega kranjskega duhovstva, tekla je tudi umerlemu prečast. škofu zibelka na Gorenjskem: rodili so se v fari brezniški, v vasi Verba 22. januarja l. 1811, v pošteni in premožni kmečki hiši. Kako da se je izgojeval deček v prvi mladosti, to bi utegnilo prijetno biti za čitanje, toda nisem si namenil pisati obširnega življenjepisa in tudi niso mladostni dogodki, naj si bodo še tako zanimivi, v primeri tako važni, kakor poznejše samostojno delovanje. Šolali so se večidel v Ljubljani in sicer od svojega desetega leta, dokler niso doveršili bogoslovja l. 1834. Svojih dijaških lét, sploh svoje mlade dobe so se pozneje kaj radi spominjali, gotovo zato, ker so jo preživeli lepo in zelo koristno. Povsod so jih učeniki odlikovali, kakor v nižjih razredih, tako tudi v višem duhovskem izobraževališči na Dunaji, kjer so očitno izrekli, „da obeta Pogačar postati kaj visokega.“ Lep slučaj, ki je soznanil dva znamenita slovenska škofa in nekako označil njihovo poznejšo osodo, je bil ta, da pokojni škof Golmajer kot bogoslovec je v katehētični poskušnji spraševal malega dečka Pogačarja — šolarčka. A bogoslovec Golmajer ni imel mnogo prilike, da bi pokazal svojo spretnost v spraševanju, kajti Pogačar mu je kar naglo uhajal z odgovarjanjem. — Na takratnem liceji so se naš škof bavili zraven šolskih predmetov tudi z laščino in francoščino in govorili so zlasti francoščino spretno. — Veselje za duhovski stan jih je pripeljalo po dokončanih modroslovskih šolah l. 1830 v semenišče ljubljansko, kjer jim je zraven učenja delala mnogo veselja tudi služba božja. Sami se niso bali kot škof pohvaliti se, da so kot bogoslovec radi in vestno opravljali dolžnosti svoje v cerkvi, in z velikim veseljem pomagali pri velikih opravilih. Zaradi tega so jih tedanji naš slavni vladika Volf, posvetivši jih mašnika l. 1834, 27. julija, poslali v više bogoslovsko izobraževanje na Dunaj v „Avgustinišče.“ Krasne dneve so morali preživeti tukaj, kajti vselej se jim je v poznih letih razvnel govor, ko so se spominjali svojega bivanja na Dunaji. Njihov živi in po vednosti hrepeneči duh se je oklenil mož, ki so hoteli takrat zbuditi novo katoliško vednost in vnemati novo življenje. Ranjki bogoljubni Schlör je ostal vnetemu mladeniču kot vzvišena podoba vedno v spominu. Dve leti in 10 mesecev, katere so preživeli na Dunaji, bili ste v marsikaterem oziru odločilne za poznejše njihovo življenje, naj prej pa ste jim donesle doktorsko čast in spričevalo nenavadne pridnosti. V Ljubljano povernivši se postali so kaplan pri sv. Petru jeseni l. 1837, a že za šest mesecev zasedli stolico dogmatike na ljubljanskem liceji, ter učili dogmatiko 14 let in pol, t. j. do l. 1852. Pa ta nelahka služba jih ni zadrževala, da ne bi tudi na druge strani plodonosno in obilo delovali. Res, prav občudovati moramo toliko delavnost: sedaj so pomagali na liceji podučevaje nauk o vzgoji, sedaj kerščanski nauk, sedaj so nadomestovali učenika „stare zaveze“ v bogoslovji, in dve leti so razlagali tudi metafiziko. Radi so med tem časom pridigali: v mestu in po deželi so vselej radi šli tje, kamor so jih prosili.

Novo in rodovitno polje se jim je odperlo, ko je pastirska skerbnost blagega škofa Antona Alojzija ustanovila Alojzijevišče l. 1846. Prevzeli so vodstvo te hiše brez plače in bili so oče svojim gojencem 12 lét. Leta 1851 jih je cesar imenoval za korarja stolne cerkve ljubljanske. Kmalu so pustili službo profesorsko, ali prevzeli so namesto te mnogih drugih opravil. Bili so pri spraševalni komisiji za farne preskušnje, škofijski komisar na gimnaziji in realki, pri zakonski sodnji najprej svetovalec, potem tudi predsednik. Tudi najvažnejša opravila so jim izročevali predniki gledé na njih zmožnost in delavnost. Med kanoniki so se pomikali vedno više, in l. 1864 jih je imenoval svitli cesar za dekana ljubljanskega kapiteljna: 17. julija tistega leta so bili vmeščeni v to častno službo. Tri leta pozneje so prevzeli vodstvo bogoslovskih šol, na to jim je bilo izročeno l. 1868 predsedništvo treh škofijskih oblastnij. Naslednji dve leti so imeli mnogo posla tudi pri šolskih zadevah.

Ko je umerl l. 1870 prošt Kos, so imenovali papež Pij IX dekana Pogačarja za ljubljanskega stolnega prošta. Pet let so bili kot prošt na čelu ljubljanskemu kapiteljnu, dokler jih ni l. 1875 previdnost božja poklicala in postavila na škofovski sedež, ki je bil prazen po odpovedi

lani umerlega ljubljanskega škofa: Jerneja Vidmarja. Nj. Veličanstvo je iskrenega in krepkega — akoravno priletnega prošta imenovalo za ljubljanskega škofa, sv. Oče Pij IX. so jih poterdili in razklicali, in nadškof goriški, ranjki Andrej Golmajer, so jih 5. septembra, 16. nedeljo pobinkoštno slovesno posvetili in vrnili na škofovski sedež ljubljanski kot 26. v versti ljubljanskih višjih pastirjev. Kranjska je tedaj prejela za škofa moža, katerega je dobro poznala in gojila o njem lepe nade. Z veliko gorečnostjo so se lotili težkega dela, katero naklada škofovsko dostojanstvo. Neutrudljivi so bili pri obiskovanju svoje škofije in pri birmovanju, pridigali so, obhajali, popraševali, spodbujevali, obnašali se prijazno kot ljubeznjivi oče: zato je bila povsod velika radost, kamor so dohajali in odhajajoče je spremljala molitev vernih in marsikaka solzica. Akoravno je škofovsko obiskovanje zelo težavno in hudo opravilo, jim je vendar bilo to največje veselje. S ponosom so govorili vselej o udanosti svojih milih kranjskih ovčic, o njih vernosti in o nepozabljivih urah, ki so jih preživeli med obiskovanjem.

Ravno s tistim ognjem poprijemali so se tudi drugih opravil škofovskih, delali velikanske načerte za prihodnost, za katere bi bili morali živeti seveda mnogo daljše in imeti tudi več moči, kakor jih ima blizo sedemdesetletni starček. Veliko skerb so imeli za lepoto hiše božje, in mora se reči, da se je za to v zadnjih osmih letih veliko storilo. Marsikaj se je določilo za stran službe božje, povzdignilo se cerkveno petje, vredile so se dekanijske razmere, poslovanje pri sklepanju zakonov itd. Ljubljana jim ostane hvaležna tudi za olepšavo zraven stolne cerkve: cerkev presv. Jezusovega Serca pa bode hranila in vzbujevala vernikom spomin še pozna leta.

Težko je breme škofovskih dolžnosti: to se je začelo kmalu poznovati ranjkemu višemu pastirju. Moči so jele pešati, mnogotere skerbi so jim kalile potrebni mir, katerega si niso radi privošili, in nadlegala jih je slabost na vidu, kar je najhujša nesreča za delavnega moža. Ali ravno v tem neprijetnem stanu so kazali, kolika da je moč človeškega duha. Reči se mora, da se niso dali upogniti tudi najsilnejšemu terpljenju ne: ni bilo čuti tožbe iz njihovih ust, dokler ni smertna bolezen proti koncu lanskega leta jih za vselej položila na bolniško posteljo. Terpeli so v tej bolezni veliko. Spanja so imeli zadnja leta sploh malo in sedaj ga je popolnoma pregnala nesterpljiva bolečina v nogah. Še le, ko je bolezen premagala krepko telo, prihajal je tudi večkrat spanec — znamenje smertnega spanja, ki jih je objelo 25. prosinca kmalu po 6 zjutraj. Verniki so molili v stolnici pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom in njihov kaplan je bil sredi opravila sv. maše v navzočnostjo njihovih skerbnihih sorodnikov, ki so neutrudljivo podpirali jih v zadnji bolezni: brat, svakinja in sestra, ko so se jim persi dvignile v zadnjem zdihljeju, duša pa se je dvignila tje pred sodnji stol Božji. Naj jim bode najsvetejše Serce Jezusovo tolažba tudi tam in Križ njihovo rešenje, kakor jim je sv. Križ bil v vedno tolažbo tudi tukaj. Njihove zadnje besede so bile med molitvijo za umirajoče: „Postal bom bel, kakor sneg.“ Lepa je bila njihova smert in mirna. Neskončno Pravični pa tudi nezmerno Usmiljeni je že izrekel nad svojim hlapcem sodbo, pred katero se sleherni tresse, ker vsi smo slabostim podverženi. Njegovi sodbi se vsi ponižno podverzimo in sklenimo s prelepo molitvijo sv. Cerkve:

Reši, prosimo, o Gospod, dušo svojega služabnika škofa Janeza Krizostoma, da ker je odmerl temu svetu, naj Tebi živi: in kar je po človeški slabosti grešil, mu Ti po preusmiljeni prizanašljivosti in dobroti izbriši — po Jezusu Kristusu Gospodu našem.

Premišljevanja in molitve za vse stanovce.

(Dalje.)

6. Naš poklic I.

Vera in pamet nas učita, da je Bog vse k svoji časti vstvaril, posebno pa še človeka, kteremu je zato um in pamet dal, da bi ga prav spoznal, častil in ljubil. — In stvari tudi res vse Boga časté, vsaka po svoje! Solnce, mesec, zvezde ga časté; — studenci, potoki, reke, jezera in morja ga časté; — vročina in mraz, dež in sneg, veter in piš, blisk in grom ga časté; ptice pod nebom in ribe v vodi — živali in červi ga časté: — in samo ti o človek, ki si krona stvarjenja, samo ti bi ga ne častil? Če je Bog naš Oče, smo mu spoštovanje dolžni; če je naš Gospod, smo mu čast dolžni. — Zato govori po preroku: Vsak otrok spoštuje svojega očeta,

vsak hlapec se boji svojega gospoda; če sem tedaj jest vaš Oče, kje je moja čast, če sem vaš Gospod, kje je strah pred mano? — Tedaj jest le zato živim in zato me je Bog vstvaril, da naj ga ves čas svojega življenja prav častim, da naj, kar je v moji moči, njegovo čast pomnožujem in razširjam, vsako nečast pa odvrčam; še toliko več in toliko bolj, ker sem duhoven, zato še posebno posvečen in poslan, da razširjam čast Božjo. Ako tega ne storim, sem svoj poklic zgrešil in bi bilo boljše zame, ko bi nikoli ne bil rojen.

Če je pa čast Božja moj poklic, kako in s čim pa zamorem Boga prav častiti, njegovo čast razširjati in vekšati? Vem, da Boga zamorem častiti, a) s pobožno molitvijo, b) z očitno Božjo službo v cerkvi ob nedeljah in praznikih, c) z oznanovanjem Božje besede (duhovni), d) z daritvijo sv. maše (duhovni), s katero se Bogu naj več čast skazuje; e) z vrednim prejetjem in (duhovni z) delitvijo sv. zakramentov; f) in sploh s

tem, če vse kar mislim, govorim, delam in opuščam — v čast Božjo mislim, govorim, delam in opuščam, in dolžnosti svojega stanú zavoljo Boga zvesto spolnujem!

Molitev.

O Bog, večna Ti zahvala, da si me vstvaril, da si me k svoji časti vstvaril! Spoznam, da je to moj poklic in da le zato živim, da bi Tebe prav častil. — Zgubljen je tisti čas, ktereга nisem Tebi na čast preživel. in žal mi je, da sem Ti celo z grešnim življenjem nečast delal. — Zato pa hočem zanaprej ta čas, kar mi ga boš v svojem usmiljenju še dodelil, edino le v Tvojo čast obračati!

Iz tega namena hočem zanaprej rad in pobožno moliti; svoje molitve kot kristjan vsako jutro in vsak večer zvesto opravljati, posebno pa duhovske molitve z naj večji pobožnostjo in natančnostjo moliti in izgovarjati (recitirati).

Iz tega namena sklenem, Božjo službo v cerkvi in vse verske pobožnosti z naj večji spoštovanjem opravljati ali obiskovati.

Iz tega namena hočem rad poslušati Božjo besedo, kadar jo drugi oznanujejo pa tudi sam jo (ako sem duhoven) dobro pripravljen, z gorečnostjo in prepričevalnostjo oznanovati!

Iz tega namena si bom posebno prizadeval, da bom k daritvi sv. maše vselej s čistim in nedolžnim, ali vsaj s skesanim in očiščenim srcem pristopil.

Iz tega namena sklenem večkrat in vselej dobro pripravljen zakrament sv. pokore prejemati, pa tudi (kot mašnik) drugim, ki bodo želeli, ta zakrament rad in brez nevolje deliti!

Iz tega namena hočem vsaki dan zjutraj dobri namen obuditi in reči: „Omnia ad majorem Dei gloriam!“ Vse k večji časti Božji! (Kot mašnik hočem slavospeve pri sv. maši: Gloria in excelsis Deo, Sanctus, Sanctus, Sanctus, — Benedictus, qui venit! s pomislkom in z naj večji pobožnostjo izrekovati; po vsaki molitvi keršansko Doxologio: Čast bodi Bogu Očetu in Sinu in sv. Duhu s priklonjenjem in gorečnostjo ponavljati); z eno besedo: Če bom jedel ali pil, delal ali počival, pisal ali govoril, hodil ali spal — vse hočem k večji časti Božji storiti.

Ti pa, o Bog, mi daj svojo gnado, da te sklepe tudi res spolnujem, da Tebe že tukaj prav častim in potem Te v nebesih s Tvojimi izvoljenimi večne čase poveljujem. Amen.

Govor v katoliški družbi.

Kraljestvo duhov.

II.

(Konec.)

K koncu naštetih sporočil še nekaj opazek: 1) Ako je kje previdnosti potreba, je pred vsem zlasti potreba, naj večji previdnosti gledé nadnaravnih prikazen duhov, kajti ravno tu utegne se kaj lahko vsiliti zmeta ali omama čutov, ali strašila in prevare domišljije. Muogo ljudi je tako lahkovernih, da, ako le kak stol ali kaka omara v sobi počí ali netopir k oknu priferfrá, berž menijo, da kaj straši in že hočejo viditi ali slišati, kako prikazen (pošast). Pred kratkim izdani 6. zvezek lepoznanskega časnika „Alte und Neue Welt“ l. 1884 pripoveduje o tako zvanih prikaznih duhov v gledališčih. Iznajdel in v gledališča vpeljal jih je angleški naravoslovec Pepper, zato se po njem zovejo Pepperovi duhovi. Predstavlja se n. pr., da v deloma podert star grad pride mlad vitez. Po noči si napravi posteljo in prižgè ogenj, a naenkrat prikažejo se rudeči strahovi, ki mu nagajivo v obraz mehovi pihajo. On maha po

njih, ali zadene le prazni zrak. Prikaže se mu berž drugo v beli podobi in koraka proti njemu žugaje strahovita mertvaška okostnica ogernjena z mertvaškim perutom. Vitez potegne meč, da jo prebode, in viditi je, da jo je res prebodel, ali ne škoduje ji ničesa.

2) Vse to pa je naravno, godi se le po znanih prirodoslovnih zakonih, kakor popisuje in s pridjanimi slikami razlaga in pojasnuje omenjeni časnik. Iz tega pa, da se takih zmot in prevar ne manjka, in da mnogo dozdevnih čudovitih prigodb se da prav na naravni način razkazati, se nikakor ne sme sklepati, da vsaka prikazen je le domišljija. Taka terditev bila bi v nasprotju s človeško pametjo in s skušnjo.

3) Resnične prikazni so silno redke ter se malo-krat dogode, in le tam, kjer je posebno važen vzrok in le s posebnim pripušenjem božjim. Zvedljivosti ali radovednosti ugajati pa gotovo ne bode Bog pripustil nikakoršinih izvanrednih dogodbe. Še celó v to sverho, nevernike dejansko prepričati, da njih vera nič ne velja, da je kriva, ni vselej pričakovati nadnaravnih prikazen. V tem oziru veljajo besede sv. pisma: Imajo Mojzesa in preroke: ako njim ne verjamejo, tudi ne bojo verjeli, ako kdo od mertvih vstane.

4) Veliko je ljudi, ki se silno boje strahov; v temi bi za nič ne bili, ali celó čez hišne duri stopiti se ne derznili. Taka boječnost je nepotrebna in prazna. Kdor ima dobro vest in v Boga zaupa, njemu še Satan škodovati ne more.

5) V pričo otrok se nikdar ne sme govoriti o strahovih ali pripovedovati o prikaznih duhov, kajti razdraži se s tim le domišljija v mladini, in o mladosti navzeta bojzljivost (strašljivost) ostane večdelj celo življenje.

6. V obče velja tudi tukaj to vodilo: „Poskušajte vse, a kar je dobro, tisto obderžite.“

Ljubljancanje, posvečujte nedelje in praznike!

Ob času prvega Napoleona je v Dijonu na Francoskem na tihem živel prav pošten Capuce (po francoskem izreku: Kapüs, po laški: Kapuče), čegar žena je l. 1862 umerla v sluhu svetosti. Capuce je bil premožen gospod, in če mu tudi ni bilo treba, se je vender s tem pečal, da je umetno cvetličje in olepšave izgotovljal, k čemur ga je bolj veselje gnalo, kakor pa potreba.

V sušcu l. 1814 je vstal v mesticu Dijonu veseli šum in bilo je vse na nogah, ker pričakovali so cesarja Franca I avstrijskega, ki so ga hotli slovesno sprejeti. Bival je cesar namreč še v Burgundu, ko so njegovi zavezniki že 31. sušca uhod v Pariz obhajali.

Bil je gosp. Capuce dodelal svoj prvi cvetlični šop (bouquete), ki je bil tako umetno in prekrasno narejen, da je bilo po posvetu z mestnim županom določeno, cesarju ga podati. Cesarja je lepo in umetno delo tako razveselilo, da je rekel: „Tacih cvetic na Dunaju nimamo, ako bi se Vam, prijatelj, kdaj poljubilo na Dunaj preseliti se, Vam z veseljem dovolim, pri nas s svojo umetnostjo se skazovati; v tem slučaju se kar pri grafu W. oglasite.“

Čez nekaj časa jame gospa Capucova bolehati, zdravniki svetujejo obnebjje premeniti. Oba zakonska se podasta na deželo, kjer se je ženi zboljšalo, in ker se je njen soprog dobro spominjal cesarjevih beséd, se l. 1817 preselita kar na Dunaj, kjer sta res kmalo dobila dela.

Neko soboto popoldne med drugimi v štacuno pride tudi cesarsk lakaj in na povelje cesarice Karoline hoče naročiti neko cvetličje s pristavkom, da naslednji ponedeljek mora biti gotovo.

V veliko začudenje in še večji nejevoljo dvornega služabnika pa Capuce ne sprejme naročila. „Prav zelo žal mi je,“ pravi določno lakaju, „toda čas do ponedeljka je prekratek; če bi tudi delali necoj do pol-noči, mi kinča ne dodelamo, v nedeljo pa ne delamo za nobeno ceno.“ Vse si prizadeva lakaj in dokazuje umetniku, da cesarici se ne sme nič odreči, — toda vse zastonj. Ves čmeren odide sluga in naznani cesarici, da umetnik ne sprejme naročila, ker ne dela ob nedeljah. — „To mora biti dober mož,“ je cesarica vsa zadovoljna odgovorila, in je to dogodbo več dvorskim gospém še tisti večér pripovedovala.

Naslednje dni so kočije za kočijami ostajale pred Starhenberško prosto kupčijsko hišo, v kateri je stanoval cvetličar iz Dijona. Od tega časa je ta Francoz vse dotične dela narejal za cesarsko hišo in postal je nekako sloveč na Dunaju.

Tako je bilo oblagodarjeno nedeljsko posvečevanje. Uni tergovec je bil premožen, najberže je bil tudi obogatel, ker ob nedeljah ni delal in ne prodajal; marsikteri izmed nedeljskih oskrunovavcev, če tudi zdaj še premožen, pa utegne iti na boben, ker dné Gospodovega ne spoštuje. Sto in sto je zgledov, da nima teka, kar se z nedeljskim oskrunovanjem pridobí, kajti taisto je Bogu ukradeno.

Ne prodajajte in ne teržite tedaj ob dnevih gospodovih, pa tudi v Šiško in k Savi preveč ne hodite ob nedeljah popoldne, ampak k keršanskemu nauku, ako želite s svojimi ljubimi otročiči in družino srečni biti. Dobrovoljno sprejmite ta nauk, kakor je blagodušna cesarica Karolina pohvalila rokodelca za odpoved, ker ni hotel v nedeljo delati ter prodajati.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. *Poslednji trenutki življenja in pokop knezoškofa dr. Jan. Krizostoma.* Po dolgem bolehanji in dolgi bolezni so prečast. gosp. knez in škof dr. Jan. Krizostom Pogačar 25. t. m., v petek, dan spreobrnjenja sv. Pavla zjutraj 5 minut čez 6 za stalno oči zatisnili. Bili so poprešnju nedeljo, v god presladkega imena Jezusa, 20. prosenca, po opravljeni dolgi spovedi še obhajani, v sv. olje djani, prejeli so tisti dan tudi papežev blagoslov. Do srede potem so čutili hude bolečine, v sredo opoldne so se pričele smertne težave, ki so zlagoma huje pritiskale, rekli so pa, da bolečin ne čutijo.

Od četrtega do petka so težave še bolj pritiskale, okoli šestih so še enkrat odperli oči, ki so bile poprej delj časa zaperte, pogledali so po pričujočih in kmali potem so mirno dušo izdihnili. Ob 8 se je po vsih ljubljanskih cerkvah z velikim zvonom v 5 prenehljajih vernikom naznanila smert višega pastirja ter so se k molitvi zanj budili. Po koru ob 10 so skupaj prišli gg. kanoniki umerlega kropit, ki je bil še na postelji, in so po zapovedi — vsak posebej — opravili molitve za umerlega: „A porta inferi“ itd. Tisti dan po koru je prečast. stolni kapitelj določil, kako da naj se smert prečast. škofa naznani škofom. diecezanskemu duhovstvu in vradnijam, in pokop je bil odmenjen na ponedeljek, 28. u. m.; ob 9 da naj se pričnú mertvaške opravila, sv. maša in pridiga. Ravno ta dan so balzimirali ranjcega, ki so po svojem poročilu imeli počivati zraven škofa Volfa v rakah pod kapelo žalostne Matere Božje. Od sobote zjutraj do pokopa so bili na mertvaškem odru, in ves čas je bila velika guječa neštevilne množice ljudi, ki so od jutra do poznega večera hodili kropit ljubljenega ranjcega višega pastirja.

Precej v dan smerti je od preč. g. metropolita po telegrafu došlo do preč. kapiteljna sožaljenje in zagoto-

vilo, da pridejo k sprevodu. Enako so do preč. stolnega kapiteljna prišla sožaljenja od ministra Taaffe-ta in ob enem privoljenje za položenje merliča v rake k ranj. škofu Volfu; dalje od predsednika barona Vinklerja, od ljubljanskega deželnega odbora, od teržaškega poglavarja Depretisa, od premilgsp. škofa Iv. Glavina s pristavkom, da pridejo k pokopu.

V nedeljo so zaporedoma dospevali preč. p n. gg.: novomeški prošt P. Urh in 2 kanonika; presvitli nadškof Alojzij Zorn in teržaški Iv. Glavina s svojimi kaplani; kanoniki: dr. Jan. Šust, Andr. Sterk, župnik Jan. Koman, gimnazijalni kat. Jan. Legat idr. Pričakovali in spoštljivo sprejeli so jih na kolo-dvoru ljubljanski gg. kanoniki, vodja naukov dr. Klofutar in mnogo gospode. Tudi mariborski prevzvišeni škof Maksim. Stepišnek so dospeli ta večer. Na večer in po noči je prihajalo prav veliko gg. duhovnov naše škofije z dežele, dekanov, župnikov, kaplanov. Tudi lepo število čast. redovnikov, zlasti oo. frančiškanov, iz domačega mesta in od drugod se je pogreba vdeležilo. Tudi veliko ljudstva in svetnih gospodov je prišlo z dežele skazat poslednjo čast svojemu škofu; še več pa bi bilo gg. duhovnov in družih vernikov, ko bi bil pokop en dan pozneje, ker za ponedeljek nekaj niso še mogli povsod do časa zvediti, nekaj pa so bili duhovni s porokami po mnogih krajih zadržani. Vender pa je bilo okoli poldrugi sto duhovnov pri pokopu in na tisoče družega ljudstva, če tudi je bilo vreme prav slabo, ker zvečer je sneg tako sul, da ga je bilo precej na novo padlo in drugi dan se je obhod po blatu gibal po ulicah, če tudi so poprej pota snažili.

Sprevod v škofijo po vzvišenega merliča se je pričél ob 9. Vzvišeni gosp. nadškof Zorn so sprevod vodili, imeli slovesno mertvaško mašo in pokopavanje.

Red spreveda je bil naslednji: Križ in za njim pogrebci z venci in trakovi, sirotinske deklice in potem sirotinski dečki, katerih so se ranjki menda tudi v poslednji volji spominjali, kakor sploh dobrotnih naprav in katol. družb. Nasledvala je šolska mladina raznih šol, vradnice, tergovska šola, realci, gimnazija z učitelji, oziroma profesorji. Nasledvale so razne društva, zlasti lepo število katol. družbe rokodelskih pomočnikov; dalje družba rudečega križa, veteranov, gasilcev, črna zastava pogrebne družbe z venci in zalimi trakovi. Za temi čast. redovniki oo. frančiškani in kapucini, gg. bogoslovci in dolga versta čč. gg. duhovnov, bogoslovski profesorji, pevci, kapiteljski križ, kanoniki ljubljanski in novomeški, med njimi prečast. novomeška kanonika Frank in Hočevnar, že omenjena kanonika iz Tersta, potem z mitrami prošti, dr. Jarc, Urh, Zupan, škofa dr. Glavina in dr. Stepišnek, metropolit dr. Zorn s spremstvom. Za temi so duhovni nesli merliča, svetili pa preč. gg. kaplani. Nasledvali so kn. šk. gg. kaplani, vradniki, sorodniki ranjcega. Nadaljevali so versto, c. kr. deželni predsednik bar. Vinkler s svojimi sovetniki; c. kr. zastopniki civilnih in vojaških oblastnij, deželni glavar z deželnim odborom, mestni župan z odborniki; usmiljene sestre; ženska preperandija in drugi verniki. Povsod je bilo gosto nastavljeno ljudstvo, ki je ginjeno gledalo žalostni sprevod, kateri se je tiho uaprej pomikal, le samo pretresljivi „Misere“ se je milo pa častitljivo vmes razlegal. Obhod se je vil iz škofije skoz špitalske ulice čez most proti gosposkim ulicam in čez turjaški terg in čez Hradeckov most po vel. tergu v stolnico. Po tej dosti dolgi poti se vender procesija ni popolnoma raztegnila. Po cerkvi je bilo že razstavljeno vojaštvo, ko se je obhod nazaj vernil.

Nato so svitli metropolit imeli slovesno mertvaško mašo. Rakev je stala med mertvaškim opravilom na odru pod kupljo. Na mnoge prošnje so mariborski

prevziš. škof dr. Stepišnek še le zvečer pred pokopom skazali posebno priljudnost, da so obljubili prevzeti govor za to priliko. Stopili so torej po slovesni maši na leco in so imeli prav lep in primeren govor, izpeljan iz besed: „Blagor jim, kateri v Gospodu zaspé“ itd. Omenili so, da so le po živih prošnjah nagovor prevzeli, povedali po večem nekaj iz življenja ranjcega škofa, in potem so pojasnovali, da tisti v Gospodu zaspé, kateri v Gospodu živé, v veri, upanji, ljubezni, v čujočnosti in bogoljubnem delu, kar potem ko plačilo za njimi v večnost gre itd. Ne le gospodom, ki so jih naprosili, ampak tudi poslušavcem so prevzvišeni gospod škof s podučljivim govorom močno vstregli; hvalili so jih gospodje iz visokih krogov in celo taki, ki se štejejo med liberalce, so terdili, da je bil govor prav logično osnovan in lepo izpeljan.

Po navadnih peterih absolucijah smo truplo višega pastirja spremili v kapelo žalostne Matere Božje, kjer so bile že odperete rake, ki so sprejele tudi škofa Janeza Krizostoma vštric rakve škofa Antona Al. Volfa. Dasi-ravno v cerkvi, vendar nas je skor bolj kot na navadnem pokopališu z grozo napolnovala tako globoka jama, v kateri bi boje komaj še za dve ali k večjemu za tri take rakve bilo prostora. Z vervmi so spustili ovčicam spred oči njihovega tako skerbnega in delavnega višega pastirja v globoko zemljo. Molite za nje zlasti vi, kterim so roke pokladali pri sv. birmi ali pri mašniškem posvečevanju; molite zanje, kateri ste od njih duhovnih ali telesnih dobrót prejemale, — tudi mnogi dijaki in šolci, ker vsako leto enekrat so tudi za vas nekaj lepih darov podelili, kakor je v Danici lahko viditi: moli zanje vsa škofija, ker bili so tvoj oče in pastir. Tudi v Šenklažu se zanje moli, ker tudi v torek in v sredo ob 9 so bile zanje še molitve in velika sv. maša, katero so v torek imeli milgsp. prošt Jožef Zupan, v sredo pa preč. g. kan. H. Pavker.

Dubica bos., 22. prosenca 1884. Prejel sem poslanih 12 gld. darov za misijon ter za Priedorsko kapelo, kakor tudi 40 gld. za svete maše. Bog plati dobrotnikom, ki mi pomagajo delati za ojačenje in vterjenje katoličanstva med turki in razkolniki! Od Priedora naznanjam v kratkem to-le:

V saboto pred 4. adventno nedeljo je bil zvon povzdignjen in prav obešen, ter je poldan pervikrat zvonil lekar g. Greif, kateri je pisal, da mu ni mogoče povedati občutkov, ktere je imel o prvem tem zvonenuju poldneva na čast blažene Device v mestu, kjer se morda več stoletij nič ni vedilo o katoličanstvu. V noči Božiča (tisti dan popred) došel je pravi župnik, ki stanuje 4 ure daleč od Priedora v Šurkovcu, pa še en oče frančiškan iz Banjaluke ter podprijor iz Marije-Zvezde (rodom Slovenec iz Ipave, ki mu sem jaz pot v samostan popisal), da so kapelo blagoslovili in v nji prvo sveto mašo slovesno opravili s pristojno pridigo vred. O polnoči imel je o. podprijer službo božjo, ob desetih potem pa o. frančiškau iz Banjaluke, kateri je kasneje prišel v Kostajnico v samostan frančiškanski, ter tam pripovedoval (kar mi je pisal tamošnji o. gvardijan), kako lepo je bilo v Priedori: mužari germeli, zvono zvonilo, slava Bogu pjevala se, a naši Vlasi mergodiše se. Upam, da bode dovolila železnica o. frančiškau brezplačno vožnjo iz Banjaluke do Priedora in zopet natrag, da bode mogoče Priedorcem večidel vse nedelje in večje praznike službo božjo imeti. Naj hujši reč pa še ni zmagana; manjka še duhovna za novo to misijonsko postajo. Naj se je usmili kateri Slovenec, ter radovoljno daruje manj težavno življenje v svoji domovini Bogu in pot razširjanju in vterjenju svete katoliške vere med neverniki in razkolniki, zlasti v mestu, katero je tako važno že zdaj in ima še veliko prihodnost.

Vender moram odkrito povedati, da tukaj je resnično še misijon brez kás za plačo dušnih pastirjev; sami sebe, in dobrotniki jih izderžujejo, kjer še ni dosti katolikov, ali so ti še čisto siromašni, kakor n. pr. vsi novi naselniki, kateri si spočetka komaj hišo in potrebne reči oskerbujejo, ter duhovnu le malo zamorejo dajati. Ali v Priedoru imel bo vsaj dobro stanovanje ter precej zemljišča na okoli za vživanje, tudi kakih 100—120 gld. že prvo leto od župljanov in za cerkvene opravila kake darove; maše bi dobival iz Kranjske, da bi že s tim za silo mogel izhajati, in vsako leto bilo bi nekoliko bolje; dela bi težkega ne imel, ker so katoličanje samo v mestu, ne pa po okolici. Za živež se zamore za denar dobivati že vse potrebno, ker so tukaj že vsakoverstne prodajalnice, ter se po železnici vse potrebščine dovažajo. Bog razsvetli koga in mu gani voljo ter ga pokliči na delo v zasajevanje novega vinograda Gospodovega!
V. Lah.

Bog.

Vvod.

Da je; razum in pamet mi veleva,
Mi kaže modrega obzorja krog;
Da je; stvarjenje meni razodeva:
Skrivnostno bitje: svet, mogočni Bog.
Da je; nauk mi svete vere pravi,
Reči nevidnih, vidnih vseh vladar,
Ki dal namen, pogoj je vsej naravi,
In nji je ohranitelj, kralj in car.

Teles nezmerjenih, svetov mil'joni,
Ki po neskončnosti okrog tekó,
Njegova so veličastva troni,
Iz čigar mile roke prišle so.
Beseda „Bodi“ le zadostovala
Je Stvarniku za njihov vsih porod;
Njegova želja jim je ukazála
V daljave neizmerne pravo pot.

In solnca te, žareči ti kristali,
V njegovo večno slavo plamené,
Priroda zémeljska častí ga, hvali,
Valovi rék in morja ga časté.
Od solnca do cvetice mične, peska;
Od vira bistrega do rék morjá;
Od šuma vetra do gromenja, treska
Vse Stvarniku česenje šepetá.

Da, njemu čast in hvala vse prepeva,
Kar giblje, teka, raste in živi;
Da, petje njemu v slavo se odmeva
Od zemlje do nebeških visočin.
Pojó v nebesih mu svetniki slavo,
Pojó mu kerubini večno čast,
Pretresa da vso zvezdato višavo,
Nebó in zemlje slavospევov slast.

In jaz, ki krona vsega sem stvarjenja,
Izdih božanstva, zemlje gospodar,
Namen poznam, ki svojega življenja
Bi ném ostal v slavopetju mar?
Bi Stvarnika mar svojega ne slavil?
Ki tak bogato me je obdar'val,
Ki me za kralja zemlje je postavil,
V lastino njo začasno meni dal.

Celó očeta smem ga imenovati,
Je stvarnik néba, zemlje, oče moj;
Otrok njegov se smem nevredni zvati,
Ga ljubiti podán mi je pogoj!

Zakaj bi tudi ga čez vse ne ljubil,
Ljubezen daje mi že rajsko slast.
Življenje naj bi, zdravje naj bi zgubil,
Da pevam le očetu hvalo, čast,

O Oče moj! o bitje neizrečeno!
Ti ljubiš bolj me mimo vsih stvari;
Naj petje moje bo ti posvečeno,
Naj slava ti iz mojih ust doni.
Dokler živim, bom strunice prebiral,
In v slavopetju veličastva bom
Jaz tvojega še radostno umiral,
Ter pevajoč se vračal v pravi dom.

Spév I.

Ti si; pričuje ne le mi stvarjenje,
Lastnosti tvoje pričajo mi to;
Ti si začetek, vir, iztok, življenje;
Ti si, vse drugo prah mim Tebe c'lo.
Začetek vsega, vse si, vse iz sebe;
Edini ti le Bog si, kralj in car,
Vse imenuje Stvarnika le tebe,
Nevidna ino vidna vsaka stvar.

Ko svitlih zvezd in zemlje ni še bilo,
Narave ne še delajočih sfl:
Ko solnce ni še gorkih žarkov lilo,
Si ti edini — vekomaj že bil.
K življenju zbudil angeljske si kore,
Si v večno službo sebi jih pozval;
Napravil krasne si nebeške dvore,
In jih duhovom v stanovanje dal.

Ti bil si, ki podal si Mihaelu
Žareči maščevanja strašni meč;
Ti bil si, ki si zlobo zročil žrelu,
In vnel si večni plamen v njem goreč;
Obsodil v njega bil si prevzetnjake,
Upornikov iztrebil rajski dvor;
Ko zménil angelje v pošastne spake
V začetku bil nesrečni je upor.

Si bil, ki na besede tvoje klile
Iz nič žareča solnca, zvezde so;
Ko kaplje blagodejne rose lile
So perve na osušeno zemljó.
Si bil, ki vdihnil v mene si življenje,
In s tem mi neumerjočo dušo dal,
Postavil med veselje in terpljenje;
Prepevati ti hvalo me pozval.

Ti si, ki vodiš me stezico sreče,
Ki v večno me veselje pripeljá;
Predčut oživlja serce že ljubeče,
Ki čuti se — popisati ne da.
Ti boš odperl mi vrata domovine,
Ko dal bom žitju časnemu slovó;
O tedaj duh moj v slavopetju šine
Gor k tebi mi v obljeni nebó.

Ti boš, ko mine vse življenje časno,
Ko v prah se spremeni vse zemlje tlak,
Zapoje kadar tromba zadnja glasno,
Ti boš nezmenjen vedno si jednak.
Ti med izvoljenimi boš kraljeval
Na vek; ljubezni Bog, najviši kralj;
Tud' jaz ti slavo bodem ger prepeval,
In hvalil te, da si mi petje dal.
(Konec prih.)

Razgled po svetu.

Pogled na mesec vinotok preteklega leta. Pretekli mesec oktober bode za vselej ostal v spominu zaradi tega, kar se je godilo l. 1883 in posebej v oktobru po vsem svetu. Prašanje je, če se je ob času sv. Dominika sveti rožni venec molil tako obširno in s toliko vnemo, kakor mesca vinotoka preteklo leto, in kdo bo štel množico duš, ki so bile s tem iz vic rešene, in druge do brote, ki so se s tem dosegle? Naj naštejemo tukaj nekatere dogodbe, ki so se godile lansko leto mesca vinotoka oziroma na rožni venec.

V god sv. kralja Edvarda Angleškega se je v Londonu zgodilo to-le, kar od časa tako imenovane „reformacije“ ni bilo slišati. Ta dan (13. okt.) katoličani obiskujejo grob sv. Edvarda, ki je pa v protestanški vestministerski cerkvi v Londonu. K temu so bili dobili privoljenje, pa le tako, da se niso z ničimur smeli kazati, da so katoličani, postavim ne poklekvali itd. Lansko leto je bilo število romarjev več kakor druga leta, in glej: protestanški prvostolnik kanterburški je katoličanom dovolil, da po svoji volji ob grobu svetnikovem smejo ne le klečati, ampak tudi skupno in na glas rožni venec moliti. Ta skupna molitev k Mariji D. v protestanškem tempeljnu je nekatere protestanske „puritaranje“ v oči bódla; večina naroda na Angleškem pa je bila zadovoljna s tem djanjem anglikanske znašljivosti, tolerance, ki naj gospoduje tudi do katoličanov. Nadjati se je, da to djanje je naznanovanje boljši prihodnosti. Kolikor nesramniši zoper katoliško Cerkev prihajajo francoski framasoni in rudečkarji, toliko spodobniši do katoličanov prihajajo drugoverci tudi po nekatiških deželah. —

V dominikanski cerkvi v Petrogradu na Ruskem, pri kateri 12 patrov tega reda duhovno pastirstvo opravlja, se roženkranska nedelja vsako leto obhaja z največi slovesnostjo, kar je moč. Lansko leto je bil ta praznik še bolj zanimiv, ker ravno takrat obnovljena zala cerkev je obhajala 100letnico svojega obstanka. Škoda pa, da vlada posebnega jubilejnega obhajanja skoz osmino ni dovolila! — (Konec nasl.)

Oziroma na strahovite hudodelstva Senka in tovaršev, ki so se poslednje dni godile na Dunaju, prav primérne piše „Eco“ med drugim spomina vredne besede: „Ta dva slučaja, pravijo časniki, sta mesto Dunaj z grozo napolnovala: in to po pravici, kakor se morajo tudi drugi oddaljeni pretresti, kadar to slišijo. Tukaj pa ene opombe ne moremo zamolčati, in ta je, da kažejo malo občutka in malo možgán tisti časniki, ki zdaj tarnajo pri tolikih strahotah, malo dni poprej pa so s toliko lahkomišljenostjo obravnavali hudodelstvo tistih razbojnikov, ki so se prederznili kamne metati v pridigarja desetega oddelka dunajskega mesta. Ne pravimo, da so odkrito hvalili to djanje, vidilo pa se jim je očitno, da jim je malo na sméh šlo in da so mermrali med zobmi: prav ti je; češ, tisti duhoven je moral biti kak jezuit, ali kaj enacega...“

Naj kdo opazuje tako imenovane liberalne časnike kakoršnega koli jezika, pa naj pové, če ne bo povsod pri njih ravno tega opazil? Nekako s sarkastičnimi besedami take reči naznanjajo, včasih celo s smešnimi pristavki. In ko pri brezbožnih samomorih, dvobojih itd. poštenega človeka obhaja groza in sočut do nesrečnih žrtev in do njih domačih; kako vnémarno in brezčutno pa take reči liberalci obravnavajo! Koliko pa da je takim listom za spodobnost in čednost občinstva, kažejo s tim, da časnike, ki delajo za vero in čednost, zasmehujejo in ravno zaradi njihovega djanja jih išejo pri občinstvu v zaničevanje pripraviti. Sarkazem, psovanje več ali manj očitno zoper vero in poštene ver-

nike je lastnija teh ljudi, ki pa prav velikrat čez malo časa za svoje nepošteno delo dcazejejo to plačo, da prihajajo prosjačit pred prag tistih, ki so jih poprej značevali.

Rimsko. Zbor ss. obredov je te dni imel pripravljavo sejo za presojevanje, če so resnični čudeži, ki se pripisujejo zveličanemu služabniku Božjemu Klemen u Mar. Hofbaveru, da bi se prištel med blažene. Za Hofbavera se prosi na Dunaju, kjer je živel in umerl ta služabnik Božji. Eden čudežev je bil naglo in popolno ozdravljenje mlade osebe iz visokih krogov na Dunaju, namreč gospodičine Neže Fiath, kar je podpirano z velikim številom resnih spričeval.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Oseba z neozdravljivo boleznijo za voljno poterpjenje in srečno zadnjo uro. — Mati serčno priporoča svoje šolske otročiče N. lj. G. presv. Serca, da bi od družih ne bili pohujšani, ker v tovaršiji večkrat kaj napačnega slišijo. — Oseba, da bi na prošnje N. lj. G. presv. Serca dosegla pomoč v dušnih in telesnih potrebah in pa doželjeno službo, ako je Božja volja. — Mati priporoča svojo hčer v molitev, da bi srečno živela v novem stanu.

Koledar za prihodnji teden:

4. svečana. S. Andrej K. — 5. S. Agata. — 6. S. Anastazija. — 7. S. Romuald. — 8. S. Juvencij. — 9. S. Pavlin. — 10. Perva predpepelnična nedelja. S. Školastika.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Kapiteljski generalvikar so bili 30. pros. v shodu pp. nn. gg. kanonikov izvoljeni milg. stolni prošt. Jožef Zupan; ker so se pa zaradi serčne bolezni in starosti odpovedali, so bili precej dalje izvoljeni preč. gosp. kanonik Henrik Pavkar.

Čast. g. Ignacij Böhm je postal superijor ljublj. oo. Lazaristov.

V zboru kmetijske družbe 30. pros. je tajnik izvoljen gosp. Gustav Pirc; odbornika pa gg.: Fr. Sovan stareji in vit. dr. Jož. Poklukar. Vsi z veliko večino.

† Čast. g. Janez Žust, župnik v Rovtah, je umerl 30. prosinca 1884 po tridnevni bolezni. R. I. P.

Dejanja svetega Detinstva četerti zvezek za l. 1884 leto je ravno kar na svetlo prišel in se bo v kratkem vodstvu razposlal, ki so prošene z dopisnico naznaniti število iztisov, kolikor jih za deležnike potrebujejo. V Solnem gradu dajo na 12 deležnikov en iztis, pa sporočila izhajajo po štirikrat na leto; „Dejanje“ izhaja le po enkrat v letu, torej se mora slovenskim deležnikom že kaj iztisov dodati.

Duhovske spremembe.

V Teržaški škofiji so postali prosinodalni izpraševalci preč. g.: kan. Fr. Uzman; častni kan. Ferd. Stavadhar; župnik Kar. Fabris; c. kr. prof. Jan. Legat; — škofijski šolski nadzorniki pa gg.: Ferd. Stavadhar za tergovsko in pomorsko akadem.; Fr. Černe, M. Debeljak, K. Fabris, Jan. Koman

in Andr. Šterk za razne teržne privatne šole. — Č. g. Sim. Matejčič je postal oskerbnik mestne župnije v Pazinu. V pokoj gre č. g. kaplan Avg. Marsič. Razpisane so duhovnije do 15. sveč.: Pazin, Kastva in Kerbune.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Čast. g. Val. Orehek 1 gld. 50 kr. — Čast. g. M. T. 1 gld. 20 kr. — Neka dobra roka 30 kr. — Po čast. g. Šarabonu 1 vel. tolar. — Blagoserčen g. župnik z Gorenjskega 5 gld. — Čast. gosp. duh. pastir Lovro Rozman 3 gld. — Šest preč. gg. (2 dekana in 4 drugi) o škofovem pokopu pokopne sveče, to je: 8 gld. 40 kr.) in čast. g. J. Demšar k sveči še 1 gld. in dek. Kožuh enako še 5 gld. 60 kr. — Čast. g. kaplan A. Kukelj 2 gld. — Čast. g. župnik Jan. Tavčar 2 gld. — Čast. g. župnik A. Križaj 2 gld. — Čast. g. župnik A. Pavlič 3 gld. — Čast. g. kaplan J. Strupi 2 gld. — Neimenovan g. župnik zopet letos 50 gld. — Preč. g. dr. J. Sterbenec 2 gld. — Preč. g. župnik Fr. Karun 1 gld. — L. Doberlet 1 gld. — Neimenovan gospod 2 gld. in par novih volnatih nogovic. Neimenovana dobrotnica 1 gld. — Iz Preserji čast. g. župnik J. Podobnik 1 vel. tolar.

Za cerkev v Bohinjski Bistrici: S Planine nad Vipavo po čast. g. župnika Jož. Nakusu 12 gld. — Nekdo 10 gld. — Št. Vid pri Zatičini po čast. g. župniku Štef. Jakliču 50 gld. — Žalina po čast. g. župniku L. Urbaniju 16 gld. — Po preč. g. dekanu Mat. Kožuhu Stara Loka 65 gld. — Preserje po čast. g. župniku J. Podobniku 22 gld. 76 kr.

Za katol. družbo: Preč. g. dekan M. Kožuh letnino 1 gld. 20 kr. — Čast. g. Rozman Lovro letnino 1 gld. 20 kr.

Za sv. Očeta: Nekdo 10 gld.

Za kapelo sv. Jožefa v Kuteževem: Neka dobrotna oseba 5 gld. po čast. g. M. Šarabonu.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Žalina po čast. g. župniku L. Urbaniju 10 gld. za srečko.

Za misijon čast. gosp. Val. Laha: Po čast. g. M. Kolarji oseba 1 gld. — K. S. 2 gld. 20 kr. — Nekdo 20 gld.

Za afrikanski misijon: Neimenovan 2 gld. — K. S. 2 gld. 20 kr. — Iz Št. Vida pri Zatičini Neimen. 5 gld. — Od sv. Jožefa pri Celji 1 gld. 50 kr.

Za najbolj potreben misijon: K. S. 2 gld. 20 kr. — Od sv. Jožefa pri Celji 5 gld. — Eliz. Rabič 1 gld.

Za naprave g. kan. dr. Jegliča: Nekdo 20 gld.

Za redovnice v Banjaluki: Nekdo 10 gld.

Za misijone v Kini: K. S. 2 gld. 20 kr.

Za nune v Serajevem: K. S. 2 gld. 20 kr.

Za Ratisbonov misijon: K. S. 2 gld. 20 kr. — Nekdo 11 gld. 19 kr. — A. K. 1 gld.

Za bratovščino sv. Bonifacija: A. K. 1 gld.

Za Pariško bratovščino duš v vicah: A. K. 1 gld.

Za zamurske otroke: A. K. 1 gld.

Za družbo sv. Bonifacija: A. K. 1 gld.

(Drugi dar. prih.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. Pod. v Pres.; „Sacra“ se bodo opravile: za vse iskrena hvala in pozdrav. Vzdig. srečk je odloženo na 10. majnika.